

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Výlet do USA

Zvykli jsme si cestovat po celém světě, létat, plavit se, jezdit, a to s velkou lehkostí a samozřejmostí. Ale v posledních letech se to nějak zadrhlo. Nejdříve přišel tlak ekologických organizací a zbytek dodělal covid. Prošli jsme proměnou, kterou vystihuje francouzský sociolog Bruno Latour v připravované knize *Kde to jsem?*:

„Když se budím, stává se mi, že cítím utrpení Kafkova hrdiny z povídky *Proměna*, který se během noci

promění ve švába, brouka nebo kraba. Den za dnem se děsí toho, že nemůže vstát a jít do práce jako dřív; schovává se pod postelí; poslouchá svou sestru, rodiče, šéfa klepajícího na zamčené dveře. Nemůže se zvednout; záda má tvrdá jako kámen; musí se naučit, jak ovládat nohy nebo klepeta, která mávají do všech směrů. Postupně zjišťuje, že když se snaží něco říct, nikdo mu nerozumí; tělo změnilo velikost; cítí, že se stal *nestvůrným hmyzem*.“

Není divu, že jsme tak izolováni ve svých domovech; není divu, že jsme odvykli cestování. Stejně jako pro kařkovský hmyz je pro nás i cestování těžší, překážky větší; z běžného se stalo komplikované.

O tom píše Kuba Hroneš (6. A), který tráví zimní sezónu na závodech a soustředěních. Jeho cesta na závody do Denveru trvala 55 hodin. Obtíže, které překonával byly spojeny nejen s covidem, jak by jistě každý očekával, ale hlavně se záležitostmi naprosto běžnými – s nepřízní počasí a čirou smůlou.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Cesta přes velkou louži aneb

Jak jsme skoro více času než na kopci, strávili na letišti

Byla taková typická zimní neděle. Venku zuřila sněhová kalamita a padaly kupy sněhu, když jsem zrovna napěchoval auto svými batohy a taškou se snowboardem a chystal se na cestu do Prahy. Cesta byla rychlá ale i tak jsem do Prahy přijel až za tmy. Celá Praha byla pod návaem sněhu a když jsem přicházel k trenérovi domů, několikrát jsem na zamrzlém chodníku, se dvěma taškami v rukách, bojoval o život.

Trenér mě naložil do auta a odjeli jsme za Kubou, naším voskovačem, abychom předkládali všechny kufry tak, aby nám to váhově všem vyšlo. Po úspěšné noční přeskládací misi jsme se cestou domů stavili na jídlo v jedné dejvické thajské restauraci, a tak jsme se před cestou strašně přejedli. Když jsme se dostali zpět k mému trenérovi domů, dopsal jsem svůj referát na Fausta a zkontroloval si všechny věci, aby mě na letišti nemohlo nic překvapit. Okolo třetí hodiny ráno jsem si na chvíli velmi příjemně pospal, až do té doby, než mě probudil ostrý a hlasitý zvuk budíku nastaveného na půl páté ráno. S trenérem jsme rychle dobalili poslední věci a odjeli směr letiště.

Na letišti jsme se potkali s dalšími členy týmu, odbavili jsme se, bez problému prošli pasovou i zavazadlovou kontrolou a došli jsme až na náš gate, kde už probíhal nástup. První let byl z Prahy do Frankfurtu. Počasí venku se oproti předešlé noci utlumilo, a tak náš hodinový let proběhl bez jakýchkoliv potíží. Na palubě jsme dostali snídaní, kterou jsem ale, jak je u mě zvykem, kvůli tvrdému spánku prošvihl. Když jsme přistáli ve Frankfurtu, přemístili jsme se pomalu na druhou stranu letiště odkud nám mělo letět letadlo do amerického Denveru.

Let byl naplánovaný na jedenáct dvacet pět, ale když už jsme měli nastupovat, přišla první komplikace. Letadlo neprošlo první bezpečnostní zkouškou a let byl tak o dvě hodiny odložen. Rozložili jsme se tedy na několika lavičkách po letišti, já znovu usnul a čekali jsme, co bude dál. Za dvě hodiny, kdy jsme měli být informováni o dalším postupu, žádná nová informace nepřišla. Za další hodinu a půl přišla zpráva, které jsme se báli nejvíc. Let byl zrušen. Letadlo neprošlo ani druhou bezpečnostní zkouškou. Zrušený let, ale nebyl tím největším problémem, který se mi tehdy honil hlavou. V ten den už totiž nebyla žádná jiná možnost, jak se do Denveru dostat, což znamenalo, že nestihneme ani první trénink, ani registraci do závodu. Další dvě a půl hodiny jsme tedy strávili běháním po letišti a snažením se najít nejlepší způsob, jak se do států dostat.

Všechny lety do Ameriky byly ten den, kvůli přicházejícím svátkům, úplně plné a nebyla žádná možnost se na palubu dostat. Nakonec se nám, po bookování a odbookování několika letů, podařilo sehnat let z Frankfurtu do Mnichova a z Mnichova do Denveru druhý den ráno. Od United Airlines, firmy, která zodpovídala za náš zrušený let, jsme dostali jednu noc na letištním hotelu i s jídlem zdarma. To jsme všichni velmi vřele přivítali, jelikož jsme se z letiště dostali až po třinácti hodinách cesty. Retrospektivně to byla asi jediná dobrá věc na celé cestě na závod. Najedli jsme se, řekli si nějaké info o odletu druhý den a šli jsme spát.

Ráno nás v šest nabral autobus a odvezl nás na letiště. Znovu jsme bez problému prošli všemi kontrolami a došli jsme na náš gate. Stále jsme měli přibližně půl hodiny do nástupu a já jsem se rozhodl, že si půjdu na informace zkontrolovat, jestli máme vše, co potřebujeme, aby nás do států pustil. Vše se zdálo být v pořádku... až na můj covid test. Podmínkou pro vstup do Ameriky je totiž PCR/Antigen test ne starší sedmdesáti dvou hodin od nástupu na zámořské letadlo. Můj by byl, kvůli odloženému letu, v čase odletu z Mnichova starý sedmdesát tři hodin. Abych řekl pravdu, v životě jsem tak rychle neběžel. Přeběhl jsem celé letiště, vyběhl z bezcelní zóny, předběhl celou frontu na covid testování a zaplatil si za antigen test. Test jsem nějak zvládl, ale když jsem se vracel zpět, přišel další problém. Na pasové kontrole jsem už totiž ten den jednou byl a když jsem chtěl projít znovu, nechtěla mě ta paní pustit. Musel jsem tedy nějakému jejímu nadřízenému vysvětlit co se stalo a ten mě po dlouhém a náročném dohadování pustil. Na gate jsem v osobním sprinterském rekordu doběhl zrovna v čas, kdy byl dokončován nástup. Vydal jsem se tedy urychleně do letadla, ale když jsem chobotem, ve kterém byla extrémní zima, scházel do letadla, všiml jsem si, že venku neskutečné sněží s strašně fouká. Těsně před odletem přijeli k letadlu nějaké dva divné stroje a začali na křídla letadla stříkat různé směsi látek proti zamrznutí. Tenhle proces trval další hodinu, takže byl let znovu zpožděný. Po dokončení rozmrazování jsem se natáhl na své tři sedačky a pak už si toho moc nepamatuji. Vzbudil jsem se, až když po deseti hodinách kola letadla narazila na přistávací plochu v Denveru. Chvilí jsem byl strašně zmaten, protože jsem vůbec nevěděl, kde jsem a co se děje, ale po chvíli přišel Kuba a říká: „Joo, zvládli jsme to!“

Nooo, ne tak úplně.

Všemi kontrolami, které byly dost důsledné, jsem sice prošel bez problémů, ale když jsem si šel vyzvednout nadměrné zavazadlo, místo tří boardbagů (zavazadla se snowboardy) tam byly jen dva. Můj bag, ve kterém vozím všechny své snowboardové věci, se někde po cestě ztratil. Naše situace v ten moment tedy byla: prošvihli jsme trénink a registraci, po cestě byli všichni úplně rozstřelení a já neměl na čem a v čem jet závod. Na ztrátách jsem tedy jednomu mexikánci nechal svůj kontakt a adresu, vyzvedli jsme si auto a vydali se na další tříhodinovou cestu do severní části Colorada. Neuběhlo ani třicet minut a uprostřed ničeho se za námi najednou rozjelo hulákající policejní auto. Kuba, který řídil, zastavil a bylo mu řečeno, že jel o třicet mílí v hodině víc, než směl. Třicet mílí je skoro šedesát kilometrů. Strážníkovi jsme tedy museli vysvětlit, že jedeme na závod a co všechno se nám cestou stalo a strážník nám dal naštěstí jen upozornění, což do teď nechápu. V Čechách by bez debat hned přišel o papíry.

Na místo jsme dorazili okolo osmé hodiny večer, rychle jsme si uvařili malou večeři, já napsal pár jezdcům ohledně půjčení vybavení a všichni jsme, vyčerpaní dlouhou cestou, usnuli. Všechno vybavení jsem nakonec sehnal, závod vyšel perfektně a zbytek výletu jsme zvládli bez větších komplikací.

Jakub Hroneš